Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Es. 40, 8.)

Paulus's Vej til Rom.

Men Natten derefter stod Herren for ham og sagde: „Vær frimodig, thi ligesom du har vidnet om mig i Jerusalem, saaledes skal du ogsaa vidne i Rom. Ap.G. 23, 11.

Læs Kap. 23, 10—15.

Læserne vil mindes, at Paulus, da han stod i Begreb med at slutte sin tredie Missionsrejse, sagde: „Efter at jeg har været der (i Jerusalem), bør jeg ogsaa se Rom" (Kap. 19, 21).

Det var altsaa Hedningeapostelens Agt at naa frem til Verdens daværende politiske Hovedstad, efter at han endnu en Gang havde besøgt dens religiøse Hovedstad.

Hvornaar eller hvorledes han skulde naa frem dertil, derom havde han formodentlig ingen Anelse; men det var ogsaa Herrens Bestemmelse, at den Mand, han havde udvalgt til at bære hans „Navn frem baade for Hedninger og Konger og Israels Børn" (9, 15), skulde til Rom med Vidnesbyrdet om Frelsen i Kristus; og han kendte Vej og Maade.

Vi lægger Mærke til, at Paulus allerede her i Jerusalem som romersk Borger kom under romersk Beskyttelse imod Jøderne, først da de som Folk efterstræbte hans Liv (22, 22) og senere, som vort Afsnit begynder med, da det saa ud til, at Raadsmedlemmerne vilde sønderflide ham.

Teksten viser ikke, om de farisæiske Raadsmedlemmer virkelig tog Paulus's Parti, og Sadducæerne saa var i Flertal, men der er nogen Sandsynlighed for, at Ypperstepræsten Ananias hørte til dette Parti, og at han i Spidsen for sit Parti har raset imod den modige Apostel, der nylig havde vovet at sige ham lige i Ansigtet: „Gud skal slaa dig, du kalkede Væg!" etc.

Men hvad Lukas giver Klarhed over er, at da det ser ud, som Paulus skal blive „sønderflidt", at han med andre Ord trues paa Livet, da er det den romerske Krigsøverste, der kommer ham til Hjælp, idet han befaler Soldater at gaa ned og rive ham ud fra dem og føre ham ind i Borgen.

I sin Tale til Folket fra Trappen til Borgen naaede Paulus ikke længere end til Enden paa en rimelig Indledning, før han blev afbrudt af det fanatiske Raab: „Bort fra Jorden med en saadan! thi han bør ikke leve." Men her for Raadet naaede han ikke engang saa langt; her fik han blot sagt, at han havde vandret for Gud med en god Samvittighed, og at han var en Farisæer og en Farisæers Søn, der døntes for Haab om dødes Opstandelse, før Opstanden brød løs mod ham.

Denne Folkets og Raadets Optræden imod Herrens kaarede store Apostel blev de jerusalemske Jøders endelige Forkastelse af Evangeliet om Frelse ved den dem sendte Messias.

Paulus blev friet fra sit Folks fjendske Efterstræbelser, og nu sad han i Forvaring i Borgen, men hvor maa det dog have været en mørk og tung Stund for ham, da han Aftenen derefter skulde lægge sig til Hvile i den romerske Borg i sit Folks Hovedstad!

Men vi mindes, hvad han paa Vejen til Jerusalem sagde til Brødrene i Kæsarea: „Jeg er rede til ikke alene at bindes, men ogsaa at dø i Jerusalem for den Herres Jesu Navns Skyld" (21, 13). Paulus havde sat sin Lid til Herren, og han svigtede ikke sin tro Tjener.

Samme Nat stod Herren for Paulus — om det var i Drømme eller i Henrykkelse, derom er Meningerne delte — og sagde til ham: „Vær frimodig, thi ligesom du har vidnet om mig i Jerusalem, saaledes skal du ogsaa vidne i Rom."

Dette Ord stolede Apostelen helt paa, og det var ham til Trøst og styrkede ham under de mørke Tider, han endnu maatte gennemgaa, før Rejsen mod Rom rigtig begyndte, og siden under selve Rejsen.

Men medens Herren talte saaledes til sin Tjener om at være ved sit Mod, var Jøderne virksomme paa deres Vis.

Da det var blevet Dag, skriver Lukas, slog Jøderne sig sammen og forpligtede sig under Forbandelser til hverken at æde eller drikke, førend de havde slaaet Paulus ihjel.

I den Grad var alle disse Mennesker, der regnede sig for den sande Guds Folk, grebet af djævelsk Fanatisme, at de helt havde glemt, at det var deres alvise og almægtige Gud, der styrede ogsaa deres Arm, at de nedkaldte Guds Forbandelse over sig, hvis de ikke udførte, hvad de havde i Sinde.

Det var over fyrretyve Mennesker, der havde rottet sig sammen om at slaa Paulus ihjel. Ikke usandsynligt at Zeloterne fra Asien, (21,27—28) ogsaa her gik i Spidsen.

Planen for Udførelsen af Snigmordet var snildt lagt; de fyrretyve skulde se at faa baade det jødiske Raad og den romerske Krigsøverste i deres Tjeneste — de første vel vidende om Planen, den sidste intet anende.

Der gik Bud til Ypperstepræsterne og de Ældste; de underrettedes om Sammensværgelsen; men for at ingen skulde ane Uraad, skulde disse Raadsherrer anmode Krigsøversten om at sende Paulus til dem, at de kunde forhøre ham nøjere, og saa var de sammensvorne rede og mandsstærke nok til selv mod en lille Eskorte at overfalde og dræbe Paulus paa Vejen til Raadssalen.

Der antydes ikke med et Ord, at nogen hverken af Ypperstepræsterne eller de Ældste indvendte det ringeste imod at medvirke ved Udførelsen af en saa skændig Daad.

Men — han, som bor i Himlene, ler; Herren spotter dem (Sal. 1, 4). Derom nærmere næste Gang.

Daabens Velsignelse.

Mel.: Lille Guds Barn, hvad skader dig.

Tak, o Jesus, at paa vor Daab
vi kan bygge livsaligt Haab.
Vi er jo kommen mellem dem,
som til vor Frelser er ført frem.
O Gud ske Lov!

Du har givet os Korsets Tegn
for vort Ansigt og Bryst som Hegn.
Menneskket blev et fredlyst Sted,
knæler bag Korset, det altid ned.
O Gud ske Lov!

Du har lutret vort Hjertes Drift,
sat i Stedet med Flammeskrift,
indridset i os dit Frelsernavn,
dengang du tog os i din Favn.
O Gud ske Lov!

Du har sendt os din Helligaand,
som kan lede vor Fod og Haand;
bor han bestandig i vort Bryst,
fører han os til Livets Kyst.
O Gud ske Lov!

Hjælp da, Jesus, at aldrig maa
os din Naade ad Glemme gaa!
Giv os i den at vandre frem
bedre og bedre mod vort Hjem.
O Gud ske Lov!
Joh. 3, 3—6.

Søg Gud i Ungdommen.

Sal. 119, 9.

Mel.: Vort Modersmaal er dejligt.

Søg nu i Ungdoms Dage,
før Aldren ta'r dig fat,
de Ting, som Gud behage
og køb Guds Riges Skat.
Bind til dit unge Hjerte
hans Sandhedsperle klar!
at du i Fryd og Smerte
den altid hos dig har.

Gaa nu, mens Livet lyser,
og Sindet kendes glad,
gaa, inden Hjertet fryser,
og Armen bliver mat.
De Ting, der er dig kære
paa Jorden, vælges maa!
Guld, Sølv og alt lad være,
blot du kan Perlen faa.

Gaa, før af Stormen slagen,
din Ungdom visner bort;
byg ej paa Morgendagen,
gaa nu, dit Liv er kort!
Søg nu din Gud i Ordet
dit Hjerte til ham vend;
og nu paa Alterbordet
dit Morgenoffer tænd.
H. K. H.

Mel.: Jeg ved et evigt Himmerig.

Med Himmeriget har det sig,
som Sæd paa jævne Agre!
den vokser, trives frodelig,
og bærer Frugter fagre.

Gudsordet er Guds Riges Sæd,
Guds Naade, Væksten giver!
saa at hver Himmelpode spæd
i den saa kraftig bliver.

Den vokser smukt til Høstens Dag,
omhegnet af Gudsfreden,
da under Himmelklokkeslag
den gaar til Evigheden.

O, Herre min, lad Nigels Ord
faa i mit Hjerte Rulde,
hjælp mig i Naade, saa jeg tror!
og vokser, som jeg skulde.
Luk. 8, 4—8. H. K. H.

Sjæfkendes Farvel-Tanker

til Peter Enghauge.
Død den 16. April 1916.

Mel.: Tag det sorte Kors fra Graven.

Jesus var dit „Første", „Sidste",
Aldrig svigted Troen dig;
Alting her du kunde miste,
Du i Gud var alt nok rig;
Du for Døden var beredt;
Nu du har din Jesus set,
Paradisets evig' Glæder
Sødt og skønt om dig nu breder.

Du som Synder dig betragted,
Renset kun i Jesu Blod,
Ydmyg var din Vandring, sagte
Her i Støvets Land og Bo;
Du ej følte dig ret stor,
Men i Troen og Guds Ord
Var du sikkerligen hjemme
Og for det du havde Stemme.

Du har sikkert Syndre ledet
Hen til Jesus, Frelseren,
Og i Tro til Herren bedet
For saa mangen stakkels Ven,
Derfor har du nu din Løn,
Stjerner funkler paa dig skøn;
Herren glemmer aldrig sine,
Maa vi lære ham at ligne.

Saa Farvel da, Broder kære,
Du kom sikkert vel i Havn,
Gud vil med os Sorgen bære,
Dog vi føle vil dit Savn,
Gennem Taarer smiler vi,
Du er jo i Himmerig.
Ære være nu dit Minde,
Du forstod at Kronen vinde.
Chr. Enghauge.
Dickson, Alta.

Et Ord til de unge i det tyvende Aarhundrede.

(Fra Engelsk ved Anton Larsen.)

Det nye Aarhundrede er kommen med en saadan Kraft og Vælde, som man aldrig før har kendt. Det er nok værd at bruge nogen Tid til at tænke paa og efterforske, hvad det er for en Tid, der er oprunden for os, og hvad Arbejde det fordrer, samt hvad Slags Folk det kræver til at gøre det.

I mange Henseender er det ene Aarhundrede som det andet. I det tyvende Aarhundrede vil der blive de samme Glæder og Sorger, de samme Ting med Hensyn til Ægteskaber, Arbejde, Leg, Visdom, Pligt, Daarskaber og Nød, som de andre Aarhundreder har bragt. Ligesom hvert enkelt Menneske har de samme Organer, de samme Stemninger, de samme Funktioner som andre, saaledes er det ogsaa med alle Aarhundreder. Men vi kender Mennesker fra hverandre, ikke paa Grund af deres Ligheder, hvilke er mange, men paa deres Forskelligheder, Ejendommeligheder, som i Grunden kun fremviser ringe og ubetydelig Forskel, men som er meget betydelige derved, at de beherskер os og er bestemmende for os i vore Venskaber, i vor Kærlighed og Had. Saaledes med Aarhundrederne; vi husker dem, der er gaaet, ikke paa Grund af mange Beretninger om deres Historie og Udvikling men paa Grund af faa Begivenheder eller Tanker, som ofte ubemærket af den daværende Tid, rejser sig ud af det øvrige, ligesom Bjærgtoppene rager frem over det omliggende Land. Krig og Erobring mærker ikke et Aarhundrede. Hærene sejr kun smaa ud, naar Aar efter Aar er gaaede. Kaptajner og Konger gaar bort, men de skabende Tanker af Mænd, deres Stilling over for deres Omgivelser, deres Kamp for Pligt, den Slags Ting vil ikke forsvinde.

Sammenlignet med de Aarhundreder, som er gaaet, vil det tyvende Aarhundrede, maalt med store Maal, blive lig de øvrige. Det vil blive selvisk, ædelmodig, ligegyldig, hengiven, indbildsk og virksom. Men tre Ting vil komme til at præge det tyvende Aarhundrede, og hver af disse vil være til Stede i mere udpræget Grad end nogen Sinde før. Det tyvende Aarhundrede vil først og fremmest blive rastløs sammensat og demokratisk.

Aarhundredet vil blive rastløs.

Det kan vi alle se, og vi maa takke det tyvende Aarhundredes unge Mænd, som gav os Mottoet: „Et rastløs Liv," og som har rejst dette Udtryk til en Værdighed, der giver det Betydning. Vort Aarhundrede har en Mængde Ting at udføre, takke Gerninger, adle Handlinger, ædelige Ting, vanskelige og varende Ting. Det har kun 100 Aar til dets Raadighed, og nogle af disse er allerede gaaet. Vi maa derfor være vaagne og begynde i Tide. Hvis vi er kaldet til at hjælpe i dette Arbejde, er der ikke Tid til at spilde et eneste Minut. Arbejdsløse Mænd og Kvinder vil uden Tvivl besvære os vor Vej, for der er mange, som aldrig har hørt om, at der er Arbejde, som kraves gjort; mange vil aldrig rigtig forstaa, at et nyt Aarhundrede er kommet. Disse Mennesker vil det nye Aarhundrede gaa forbi med den blide Overbærenhed, som disse trænger til, men paa dem af os, som kaldes til at tage en Gerning op, vil Ansvaret og Pligten komme til at hvile med stor og tung Vægt.

Blodet har den røde Farve. Tidsaanden har givet Plads for den Tanke, at Kampen har sin Belønning i sig selv. Arbejdet er en Velsignelse og bringer os stor og varig Glæde, naar vi rigtig for Alvor tager fat.

Som Aarhundredet er rastløst, saaledes vil det ogsaa blive sammensat. Den praktiske Anvendelse af Videnskaben har formindsket Afstanden paa vor lille Jord, og mens Jorden er blevet mindre, er vor Tankeverden vokset, saa vi nu bedre kan modtage de storslaaede Indtryk fra Videnskabens Verden.

„Min Tanke er for mig mit Kongerige," og til det Rige maa andre nu sende deres Gesandter. Sammensatheden giver sig til Kende derved, at Nødvendigheden af Valg for Livet nu er stor og unddgaaelig. Enhver af os maa tage en Bestemmelse, sige ja eller nej hundrede Gange, mens vore Forfædre i samme Tidsrum kun skulde tage Bestemmelse een Gang. Vi maa sige ja eller nej til vore Naboers Teorier, Planer eller Ønsker, og alle er blevet vore Naboer nu. Gennem den moderne Civilisation har vi faaet vor Arv, og denne Arv bestaar i det bedste, som noget Menneske har gjort eller tænkt, siden Historie Litteratur og Kunst fik Form. Det indbefatter tillige alle Opfindelser og Opdagelser, hvormed Mennesker til de forskellige Tider har adskilt Sandhed fra Fejltagelse. Vi er af samme Slags hele Jorden over, og hvad der gavner eet Menneske, gavner os alle, og hvad der skader eet Menneske, skader i nogen Maade os alle. Vi lider med dem, der bukker under i Indiens Djungelskove. Vi sukter med dem, der lever paa de ufrugtbare Øer uden Høst; vi svækkes fordi Bønderne paa Ruslands Stepper var saa svage, at de ikke kunde modstaa Influenzens Angreb. De store Vulkaner, der begraver Byer ved deres Fod, kaster ogsaa deres Støv hen over os. Der er blevet sagt, at gennem Indskuddene fra Handel, Haandværk og Industri er en Bank af menneskelig Godhed blevet dannet, og ethvert Indskud i denne Bank vil give sine gode Renter, og enhver, der er i Nød, hvor det saa end er i Verden, har Ret til at blive hjulpet fra denne Godhedens Bank.

I vort materielle Liv drager vi Nytte af Produktionsmidlerne fra alle Lande. Klæder, Krydderier, Frugt, Legetøj og Husholdningsgenstande følger denne Lov. Vi samler sammen fra hele Verden for at lave det mest maadeholdne Maaltid i det simpleste Hjem. Vi behøver det bedst mulige Arbejde af enhver Nation, og enhver Nation kræver det bedste af os.

De Dage, da Øl og Brød og Tøj blev lavet hovedsagelig i Hjemmet, er forbi. Enkelte Ting kan vor Nabo gøre bedre end vi, og vi maa da give andre Ting igen, som vi forstaar at fremstille bedre end han. Sammen med dette forsvinder ogsaa nedarvet Politik og vanemæssig Religion med alle dets Klassedelinger og Indskrænkninger. Vi maa selv skabe os en Stilling i Samfundet og i det Selskab, som vi søger. Vi maa ogsaa personlig antage den Religion, som kan give os Lykken og Saligheden; vi kan ikke længere nøjes med blot at følge i andres Spor. Ligesom Jordens Beboere er kommet i nærmere Berøring, saaledes er det enkelte Menneskes Evner gennem Kampen for Tilværelsen vænnet til at arbejde sammen. Med alt dette er det enkelte Menneskes Evner gennem Kampen for Tilværelsen vænnet til at arbejde sammen. Med alt dette er Enfoldighed og Ørkesløshed ved at forsvinde. Vore Døre er vidt aabne, mens Tog efter Tog drager forbi. Karavanerne kommer tæt forbi vore Hjem. Vi taler med Millioner, og Millioner taler til os; og derfor maa vi udvikle vore sociale Følelser, Blidhed, Sikkerhed, Fasthed, hvilket er nødvendigt for den heldige Udførelse af vort Arbejde, hvis vi ikke vil undgaa at komme paa tværs af andres. Tiden gaar ikke længere paa samme stille og rolige Maade som tidligere. Vi maa tælle Øjeblikkene, bruge dem paa rette Maade i Bestræbelse for at gøre Gavn for os selv og andre. Vi maa være hurtige og sikre i al vor Færen, for at vi vedblivende maa kunne havde vor Plads i vor mægtige, rastløse og sammensatte Tid.

I mere udpræget Grad end tidligere Aarhundreder vil det tyvende Aarhundrede blive demokratisk. Den første Opdagelse i det nittende Aarhundrede var Virkeligheden af de ydre Ting. Det tyvende Aarhundredes vigtigste Opdagelse vil billedlig talt blive den bekendte Sandhed: „Den lige Linie er den korteste Vej mellem to Punkter."

Hvis der trænges til at gøres et eller andet, og du ser det, tag saa straks fat, og jo mere ligefrem, simpelt og ærligt du kan gøre det, des bedre.

Hvis et Folk virkelig ønsker at gøre noget, maa det tage sin Tilflugt til Demokrati. Det maa vurdere Mænd som Mænd, ikke som Numre og Led i en lang Kæde. Det betyder, at Vejen til Lykke er aabnet for alle; enhver kan opnaa at faa en Uddannelse og skaffe sig Indflydelse. Demokrati ophøjer det enkelte Menneske. Det erkender, at af alle Skatte, som en Nation har, er de enkelte Menneskers Dygtighed den betydeligste. Det erkender, at dets første Pligt er at se til, at ingen af disse gaar til Spilde. Det har ikke Raad til at lade dets store og dygtige Mænd forblive upaagtet, eller lade dem spilde deres Evner og Kræfter. Men for at de kan komme frem, maa de have Lejlighed til at uddannes og blive stillet Ansigt til Ansigt med det Arbejde, som de med deres Anlæg kan gøre bedre end noget andet Menneske. Vor Tid trænger netop til Mænd, som tør angribe Dragen, der ellers lægger Land og Rige øde, og som kan føre os frem til Sejr. En Mand, hvis Nerver ikke er blevet forvænnede eller forfinede af Tidens Luksus, vil netop være den rette. Giv ham Lejlighed til at prøve, og giv os en Lejlighed til at prøve ham. Dette er Meningen med den demokratiske Bevægelse. Ikke Glitter og Glimmer, Sølv- og Guldtads, men Arbejde og Fremfridt i den rigtige Retning.

Demokrati betyder i Virkeligheden ikke Lighed, men det modsatte, hvis det forstaas ret. Det betyder alles personlige Ansvar, Lighed over for Loven naturligvis, men ellers kun den Lighed, som vindes ved trofast Tjeneste. Det sociale System, som haver Mænd op til ansette Stillinger, lader dem atter falde, hvis de ikke kan gøre Fyldest. At vælge den rette Mand betyder at afskedige den urette. De svage, udygtige, udannede og udsvævende bliver ikke budt Velkommen i det Aarh., som vi nu er i. Det har ikke Plads for utrænerede Arbejdere. En Spand Vand og en Sæk Kul vil kunne gøre mere end den utrænerede Arbejder, hvis vi har en dygtig Mand til at anvende dem. Den utrænerede Mand er ikke et Produkt af Demokrati; han eksisterer til Trods for Demokrati. Børn af vor Tid er berettigede til noget bedre. En velovervejet og maalbevidst Opdragelse og Uddannelse burde være enhvers Ret. Demokrati forstørrer maaske endog den naturlige Ulighed, men paa en god og tidssvarende Maade. Den Mand, der ikke kan afholde sig fra at følge og falde for de raa og sanselige Fristelser, falder til en stedse lavere Grad, hvor han sørgeligt nok søger sit Tilhold af egen fri Villie. I Konkurrencen med dygtige, trofaste, trænerede og værdifuldende Mænd er den træge og sønige dømt til et Liv i Slid og Slæb, og det uden nogen direkte Fejl, som kan søges netop hos ham. Hold den dygtige Mand nede, og maaske Ligheden mellem Mennesker saa kan blive større. Men det vil det tyvende Aarhundred ikke gøre. Demokrati vil ikke gøre det; det gør det ikke nu, og det vil aldrig forsøge. Den sociale Tilstand, i hvilken alle vilde faa samme Belønning, samme Glæde, samme Ansvar, er en Tilstand, som kun kan fremtræde i Drømme. Det er Utopia, men ikke Demokrati. Demokrati taaler ikke, at udygtige Mænd paa kunstig Maade bliver holdt oppe, mens dygtige Mænd holdes nede; thi vore retfærdighedselskende Hjerter afskyr den Slags Voldsdaad mod den menneskelige Natur. Vi kræver, at hvert Menneske skal have lige Ret til at komme paa det Sted, som det ifl. sine Evner og Anlæg er berettiget til.

Idet vi indtager dette Standpunkt, har vi erkendt og givet Frihed for sand Aristokrati, for vi har sagt: „Lad den bedste Mand vinde, hvem han saa end er! Lad den dygtigste Mand vinde. Det er vor Stilling og Tanke. Det er sand Demokrati; men sand Demokrati og sand Aristokrati er een og samme Ting; hvis vi er i Stand til at gaa i Dybden, vil vi forstaa det.

„Slægten skal leve, for at de faa Genier kan leve og trives paa de manges Bekostning," saadan har en anden Tids Raab været. De faa for de mange. De rene og stærke skal berige alles Liv ved deres Visdom og deres Erobringer. Det er netop for at frembringe mere Lighed, at vi ønsker at lutre deres Evner og Handlekraft, der er rigt begavet.

Vor Civilisations Fremgang beror paa, om vi giver de faa, der formaar at tjene og hjælpe de mange, en Lejlighed til at komme frem. Al den Historie, som tæller med i Verdensudviklingen, findes der, hvor der berettes om Arbejdet af den almindelige Mand, og om den Indflydelse og Førergave, som den højstbegavede, rigt udrustede Mand, der haver sig over det almindelige har.

I en Malerisamling i Brüssel er der et Maleri af Wierto, der forestiller Fremtidens Mand og Fortidens Ting. En Naturforsker holder i sin højre Haand et Forstørrelsesglas og i den anden Haand har han Napoleon, nogle af hans Generaler, Kanoner og Bannere, smaa Ting kun, der straaler med en uægte Glans. Han undersøger disse Ting nøje, mens et Barn ved hans Side ser til med den mest udprægede Forundring. Barnet kan slet ikke forstaa, at en voksen Mand kan finde noget i disse Smaating, som kan faa ham til at spilde sin Tid ved at studere dem.

Dette Maleri viser os sandt og tydeligt, hvilken Plads Napoleon tilkommer i vor Historie. Det er blevet malet tæt ved Waterloo, og det skete faa Aar efter, at Kanontordenen der døde bort. Det viser os, hvorledes Fremtidens Mand bedømmer Ting og Tildragelser. Krig er gruelig og blodig, og vi tænker ofte paa Krig som paa en Begivenhed, der vil sætte dybere Spor end næsten alt andet, som vi ser og hører om. Men Sandheden

„Puh, hvor er det varmt!"

„Ja, men du fyrer jo ogsaa i Ovnen. Hvorfor skaffer du dig ikke en Perfection Oliebrænder? Min sparer mig mangen Ubehagelighed, og det koster kun to Cents per Maaltid eller seks Cents om Dagen at bruge den."

„Hvad Slags Olie?"

„Perfection" Olie. Det er Standard Oil Co.s bedste raffinerede Petroleum."

„New Perfection Olie Ovne faas i mange forskellige Slags og Størrelser hos handlende alle Vegne. Bed om at faa den nye Bagerovn at se.

STANDARD OIL CO.
(Nebraska)
OMAHA

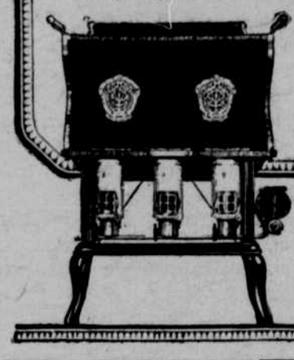

NEW PERFECTION OIL COOK STOVES

Hvedeavlingen fortæller Historien
om den store Fremgang i det vestlige Canada

160 ACRE FARMS IN WESTERN CANADA FREE

De store Avlinger i det vestlige Canada har foranlediget at Jernbanerne har gjort nye Foranstaltninger for Haandteringen af Kornet. Udviklingen af disse Forsendelser har været saa hurtig, nanset det forstørrede Udstyr og forøgede Muligheder, at man har anstrængt sig som aldrig før, og de tidligere Rekords har derfor været overgaaet i alle Retninger.
Den største canadiske Hvede-Forsendelse gjennem New York, der er kjendt, er rapporteret op til 15de Oktober, at op til fire og en kvart Million Bushels er udført i mindre end fer Uger, og disse var kun Flommen af Forsendelserne til Montreal, gjennem hvilket Punkt Forsendelserne var meget større end til New York.
Ydelser saa helt som 60 Bushels Hvede pr. Acre er rapporteret fra alle Dele af Landet; medens Ydelserne almindelig er 45 Bushels pr. Acre.
Tusinder af amerikanske Farmere har taget Del i denne Produktion. Landpriserne er endnu lavere og frit Homesteadland kan let erhverves i gode Nabolag, beboet til Kirker, Skoler, Markeder etc. Ingen Krigsskat paa Land og ingen Udskrivning. Skriv til
Scandinavian Dept. of Canadian Government,
311 Jackson St., St. Paul, Minn.

W. V. BENNETT,
Room 4, Bee Bldg., Omaha, Nebr.
Canadian Government Agent.
No passports are necessary to enter Canada.

Af H. P. Hansens Børnebøger
haves følgende paa Lager:

DEN GODE HYRDE, forsynet med gode Illustrationer, Pris 10 Cents.

„ — Paa Baggrund af en livfuld Skildring af Hyrdeliv i det hellige Land tegnes et smukt Billede af Frelseren som den gode Hyrde.—Vil læses med Interesse af ethvert Barn."

EVANGELISTEN BLANDT PROFETERNE, rigt illustreret, Pris 15 Cents.

„ — En værdifuld Hjælp til at indføre de unge i dette saa betydningsfulde Afsnit af Israels Historie, der indeholder saa store Skønheder og rige religiøse Værdier, men desværre som oftest forsømmes i Undervisningen".

PILGRIMEVANDRINGEN, fors. med farvede Billeder, Pris 60 Cents.

„Bunyans velkendte Bog er her genfortalt med fin og forstaaende Kunst og vil i denne Skikkelse læses med Udbytte af ethvert større Barn. Bør gives Ungdommen i Hænde."

Skriv efter disse gode og velskrevne Bøger og arbejd for deres Udbredelse blandt Børnene i vore Søndagsskoler og Bibelklasser.

Senere vil vi faa „Jesu Barndom i Billeder og Tekst". — „I forreste Række, 50 Fortællinger fra Missionsmarken" — „Missionsmarkens Helteskikkelser" — „Stifinderen paa Missionsmarken."

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE,
Blair, Nebraska.